El tràfec d'un mapa amb oasis florals

Penúltim dia de Temps de Flors 2016

PILI TURON | GIRONA

El visitant entregat s'enfronta al plànol de Temps de Flors, que sempre porta a la mà, com si fos un taulell de joc amb 134 caselles -entengui's monument, espai o jardí- que ha de completar per avançar cap a una fita reservada als més perseverants i resistents: veure els 179 projectes exposats enguany. Tot i que ahir no va ploure i els muntatges estaven oberts fins a la mitjanit, si alguna persona ho va aconseguir mereix un reconeixement a la capacitat d'esquivar persones i de suportar cues.

A l'espera que l'Ajuntament posi una xifra al volum de visitants a la 61a edició de Temps de Flors -del 7 de maig fins avui-, la densitat de persones que ahir es podia palpar als carrers del centre de la ciutat permet avançar un balanç positiu de l'últim cap de setmana de la mostra.
Per a qui no pretenia assolir cap rècord, la plaça del Vi era un bon punt de sortida per fer un recorregut aleatori de l'exposició floral -o d'inspiració floral, perquè el mostrari de materials no vegetals és ampli. En aquest punt, passat el migdia, un quartet coral que cantava entre dos figurants-soldats atreia curiosos davant l'espai privat d'homenatge als defensors dels setges de Girona. La música va reaparèixer de camí a la Catedral, al pati del Centre Bonastruc ça Porta, on es va programar una jornada de concerts corals gratuïts.

La dificultat per sortir del Museu d'Història dels Jueus -on, de tant en tant, alguna persona es desviava de la ruta marcada per aprofitar que era a l'edifici i visitar les sales- deixava clar que era lloc de pas obligat; aquest està situat a la franja dels "quarantes" en el taulell de Temps de Flors, una dada que la persona bloquejada a la cua, o que després de superar-la s'esforçava per tornar al carrer de la Força, endevinava sense necessitat de consultar ni el mapa ni els indicadors: els números de les següents parades eren el més repetit en el trànsit de visitants que omplia el carreró estret al que dóna la sortida posterior de Bonastruc ça Porta.

"Quanta gent!"
Altre cop avançant cap a la catedral -on la cua per accedir al muntatge del soterrani era tan llarga com la catifa verda que aquests dies s'estén per les escales-, la mostra dels Amics del bonsai autòcton de Girona era un altre pol d'atracció. Ja a tocar del temple, l'exclamació d'una nena que sortia del Palau de la Pia Almoina -"quanta gent!"- serveix com a descripció justa d'una hora que ja començava a ser la de dinar i oferia un escenari de terrasses plenes.

De camí a Sant Pere de Galligants -on els lliris i l'aigua dominen el claustre- es repetia l'escenari de turistes amb

motxilla, càmeres penjades al coll, mòbils encastats a un pal de selfie, paraigües que recordaven la inestabilitat del cel dels últims dies i mapes mig oberts entre els dits de visitants que parlaven català i castellà, però també francès, anglès, alemany... Una pausa, per a qui la volgués, l'oferien els Banys Vells, on el muntatge de la porta -"El ritme de la vida"- ja anunciava la calma d'un interior de flors blaves perfumades per grans espelmes, que són l'única il·luminació.

Font del document:
http://www.diaridegirona.cat/girona/2016/05/15/trafec-dun-mapa-oasis-florals/783291.html?utm_source=rss